

Τους Ρωμαίους τους περικουδους
δεν θά τρώει το μαρμάκι,
και σφαιρίδια προς όλους
μή μουρλικά θά μοιραί.

Ήν έκειναις ταίς ήμέραις
πέρασαν καιροι και χροια,
πώ δεν μ'ήμης σέ σάλοια
ντιστεγχι τραμπουκαριό.

Ήν έκειναις ταίς ήμέραις
θάβγουν εάχη για παντιέραί,
πόλεμοι θ' άνάψουν τόσοι,
και θ' άρψουν τον Στρατώνα
γαλονάδες έπτακόσοι
νά χμηήσουν στον άγώνα.

Ήν έκειναις ταίς ήμέραις, που μπαρούτι θά μοιραί,
τάς λαπίδας τάς χρυσάς,
Τουρκος δέν θά φορεθή
και κανείς Έντιμ Πασάς.

Έν έκειναις ταίς ήμέραις το σφαιρίδιον θά πάντος
έλιγος λάσπη νά τό κόβης κι ύποχωρησι νά κάρης.
Έν έκειναις ταίς ήμέραις πώς ο θάλλω κι θ' ήμ' ήλιων
έδρα θά πολεμήθ' ο ζων ζώον τον
και θ' άρχίσουν τά συνήθη των πολιτικών Άρβιλων,
που μάς χέρτασαν τήρη.

Τότε γάδικα, τότε γλώκα,
τότε τζάμπα φουγονόσι,
τόκα μιά, καλώς τ' άθρημα
στην ύπερ-συν-καυρόση.

Κατ' έκειναις τάς ήμέρας
μή μιά γλώσσα σαν σπαθί
της Συναλλαγής τ' άπαρα
δυνατά θά κτυπηθί.

Κατ' έκειναις τάς ήμέρας προγραμμάτων παπαρδαίαις,
που νά μην τής ληρομής,
κατ' έκειναις τάς ήμέρας θά τυλιγώμε σφιδάιαις
μεία οι μεταρρημίσαις.

Κατ' έκειναις τάς ήμέρας λήθη των έκπαρτεών,
των τροπαίων του πολείου, κι άρεσι άμαρτιών.
Κατ' έκειναις τάς ήμέρας
ελλογιτέ τους πατέρας,
και την κάλην κάθε κάλη,
ό λαός άς περιβάλη.

Κατ' έκειναις τάς ήμέρας δέν θά κλειή κουκουδάγια
σέ χαλάματτα πάλι,
κατ' έκειναις τάς ήμέρας κάροσι, αιδόλοι, βένια,
μάτς και μούτς Λαμπής φιλιά.

**Προφητεία γαγονόνα
σοβαρότερα των πρώτων.**

Φ. — Λίον δεινάς έρευνεται και τίς ού φοβηθήταί ;
μήγας μογγής έλλήσε και τίς ού προφηταίσι ;

πρόφταις άναβολή, Βουλή διαλύθήσεται,
και τής κενόχρους έπ' αείσι πώς έπ' αείσι σφουαί.

Γραμματικόν Συμβούλιον Ζήτημα καταρτίσει,
καλέσει τούς έταίρους του και τήσας άρταίσι
έσπασε τι νά πράξουν, έπειτα τι τήσας
ίνα τήν κυβερνήτην κι τήσις κληρονομήσασαι ;
έκειναι δ' άπ' αείσι πώς τόν μογγόν μη τόνον ;
έδουκίαις και μόνον.

Και τότε Καθ' ερωτηνών και συνηνών μάλιστα
Ζήτησις έσται,
και τότε αίνεσούν αυτόν έν όμοις κι έν άρταίσι
και τάλαλα τά ήπια,
και τότε κλαύσι γοηρός ο θεός Ντελληγιάντης
τά των θεσμών έρείτια.

Συμβούλιον Γραμματικόν καταρτίσει
και διάκρον καλέσει
ώς είδος δειπνον μουτικόν,
και πρόγραμμα συνθείσι,
δ' ού θ' άνοίξουν οι μισοί της στήρας άγέλδου,
όπου δέν βγαίνουν σταλα,
κι από τά τετραπέρατα θά οπισσουν τής Ελλάδος
νάβουν νά πηδή τά γέλα.

Και διασκορπισθήσονται πρόβατ' απολωλότα,
και τότε με τήν ελλογιή
Ζήτησις καταρτίσει,
άλλ' όμως ούχ έσπασει συνδέματός εαν πρώτα.

Και πέραν επιθίσουνσι επί της κεφαλής,
κι είς ποταμόν καθίσουνσι και κλισούσιν όμοι
έν τή μησθηναί του λουφί, της έδρας της Βουλής,
και των δεινών συσπεινών του μέλλοντος λιρού.

Και λόρδα προσβαλεί πολλάς των πριν έχογοτήτων,
και δι' άργάνων έμπνευσών και μουσικών εγγόρων
τήν νέαν καταλείφουσι Βουλήν των Κοινοτήτων
κι έκ ταύτης μεταβήσονται πρός τήν Βουλήν των Λόρδων.

Κατ' έκειναις τάς ήμέρας τής μεγάλης βουδαίμας
και τής τόσης σαχλαμάρας,
μής 'στου Ζίγγελη τό σπήτι, αναχθήσονται πολλοί
και γενήσεται ένας Κόντης άμαρτίων κεφαλή.

Κατ' έκειναις τάς ήμέρας των μογγών και κεφαλών
ο Δραγομός θά θωλώσει,
και παρών αυτός ούκ έσται, τήν συνέλευσιν των άλλων
συγκατάθειαν νά όσση.

Κατ' έκειναις τάς ήμέρας ο Δραγομός έλιος πείσμα
παρατήσεται κόμμα ελιον,
και γενήσεται ένα σχίσμα
των αειρτικων όμιλων.

Κατ' έκειναις τάς ήμέρας τής βοής και του τρωάκος
ο Δραγομός κωκυμένιος άρχηγός σφωρόσι μόνος,
ίσως εις τήν νέαν πάλην
άρχησού με τον Ράλλον,
κι έφεται καθίνας Κόντης κι άλλοι προχόντες χαζοί
νάβγη τό ψηλό καπιλό κι ή ερπυρίπλα μαλί.

Κατ' έκείνας τας ημέρας
των άγωνων ληθεί γάρας
δ Γεωργιάκι της Χαλκίδας,
και κροτήσωμεν τας χειρας.

Ούρες λατρί κροτήσε
κι ακουθήσονται κροτούνε,
κι άλαλάσουσι Κορροί,
σπικαλίτες και κροτούνε.

Κι' άνηγησούσι βαρέτε
δορυών και κώμον βροντοί,
και φωνάει Θεοτόκη
μέ τον θραϊβαν του Κόντη.

Και Σιμόποδος μωρολόγος
και Σκουλούδης Ισπανιόλος
λίξουσι σ'όταν Άρχηόν
έν ημέραις ήλιόγων.

« Άρχηγός μας, κύρ Γεωργιάκι,
γάσαι μόνο για λίγαί
κι όχι για παντοταίνε
ήγινες προσωπίες.

«Νομίζω λίγο την γαλακία
κι άρχισε να πολλαί,
μήν έχησες με την άρεβα
πώς θα γίνουμε κι' ήμείς

«Μη διάρκειαν έπιθήσει
θάσαι πρώιμως ήνερ πάρες,
ήγουν πρώτος έν τοίς ίσοις,
και θα παίξη της κουμπάρας.

«Κύρ Άρχηγέ, ή ή θραϊβαν
μέ την νέαν ήκλαχην,
μέ τον Κόντη μήν κακίονη,
ώσοι τόπον σ'την όργην.

«Ο ήλιόλογος λαοός
πάς τώρα την κουμπάρα,
γάρκι στον Κορριάτη, γάρκι
κι έλα με έσείρ να πάρη.

«Της παρίδος ει' πληγαί
κι' αι σου Κράτους ήλιόλογος
κατηγήσασαν κι' ήμεις
ταύς προτείνοντας τρέψαι
να μουντώσωμε τιμάς,
να ψηφίσωμε τον Κόντην.

Κατ' έκείνας τας ημέρας κι' Βύζαντας δ Λακκό
δ Θανάσης ήλλαθ,
που έν είναι και μικρός,
ψέγγων κόμμα με θαύ,
σύν Τριμισοκίς καθίσει,
Θεοτόκη δε ψηφίσει.

Έβαίνο τότε τω καιρῷ της κλάψας και του θρήνου
κι' ή βάπτισμα γενήσεται του κόμματος δαίνου,
και κόμμα έν θα λίγεται σάν πριν Τριμισοκίτην,
και του λοιπού κληθήσεται Μεταρρυθμιστικόν.

Εβελ βαπτήσεται, πολλοί κουμπάροι
μέ κάτι μάστρε σάν περμητόρα.
Το συχορσίονη μήν το βασκάνονη
ήρχονται μάγοι, βοσκαί με γαλίτσαι,
του καινε σίμωνα, κι' έλα του κάνανε
φασκίαις και σφούριαις και σιλιάρισταις.

Εβόλ! με γίλοια και με κουδούνια
 ένας τάρνι κι' άλλος τ' αμνί,
 τὸ βάζουν μέσα σὲ μια κούβια
 κι' ἀρχίζουν ὕμνους και κἀνε νῆνι.

Γλυκοκοιμήσου, μαρὸ τοῦ Κόντη,
 νὰ μεγαλώσης, νὰ βγάλῃς δόντι,
 γλυκοκοιμήσου νὰ γίνῃς τῆλινα,
 νὰ ξεπαράσης τᾶλλα σ'τὰ λόγια.

Γλυκοκοιμήσου, χρυσὸ παιδί,
 και νὰ ἔκνησῃς μ' ἔλπε κλαδί.
 Οὐδ' ἀστριγγίλει τὸ μπασαρδέλι,
 μεταρροβίσεις και τοῦτε θέλει.

Γλυκοκοιμήσου και κἀνε νῆνι
 νὰ μεγαλώσουν νοῦο σου νῆνοι,
 νὰ τρέξῃ κόσμος μ' ἀίσθημ' ἀγόνι
 νὰ προσκνήσῃ τὸ νεογόνι,
 κι' ὅλοι νὰ σκούζουν ἀπὸ κόμμα ζήτω,
 μεταρροβίσεις νοῦμερο τρίτω.

Και τότε φορηθῆσονται τὰκούοντα τὰ πλῆθη
 μὴ εἶπεν ὁ Παπποῦς φανῆ μὲ κρᾶνος και σκαλιαν,
 ὡς τοῦ βροντῶντος Ἐκτοροῦ τὸ τέκνον ἐφορῆθη
 σὺν εἰς τὸν πατέρα του μὲ περικεφαλαίαν.

Τότε βλαστῶσι πλοῖον κι' εἰς φαλακροῦς μαλλί
 κι' ἐκ γίλωνος λυθῆσεται καθίνας ἀραλός,
 τότε Προφήτης ἕξῆσος ἐν ἰστῶν προβαλεῖ
 τὸ παρελθόν και τὸ παρὸν μαντεύων ἀσφαλός.

Καλῶς σωθῆς κι' ἀλάθαστος εἰς τὰ προφητικά του,
 οὗτος ὁ ἴμπετος και ἄρχῃς τὰ μούτρα τὰ δικά του,
 καπὶσὶ ἐκ τοῦ Περικλῆ, ἀντῆρου λατρευτοῦ,
 κι' ὄσπερ ἐκ τοῦ ἑσπαιτικοῦ μὲ στυ και κόντρα φτοῦ.

Οὗτος πρὸς εἶ σοι και νῦν, Ἀριελε κακομοῖρη,
 πῶς κάποιος ἔβλεψεν και τοὺς ὀφὸ μὲ ξύλο και μᾶς δειρῆ.

Τοιαῦτα κι' ἄλλα θαμιποῦν μετὰ Χριστὸν Προφήτης
 ἰσὸταν ἔρχετ' Ἐσραφὴν Ἀθηνῶν πολιτης,
 ὁ Περικλῆς ἡ λῆρα,
 τῶν προφητῶν φοβῆρα.

**Πρόγνωση ἑτήλια
 Ἀργελα - Φασουλα.**

Ἐκείνω τότε τῷ καιρῷ πᾶς Κόντης Καρμαζῆς
 περιόδοσει πομπῶδες τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος,
 και κῶμ' ἐξεγερθῆσονται και ὄμοιο και χωρῆ,
 ταξίδια μεταρροβιῶτων, θαλλίταις και μπαουλα,
 ἐκείνης γιὰ τὴν Ροῦμελί κι' αὐτῆς γιὰ τὸν Μορῆ,
 κατὰ ξηρὰν και θάλασσαν ναυτία κι' ἀναγούλα.

Ἐκείνω τότε τῷ καιρῷ τῶν ἰστῶν, τῶν ὄφον,
 σωτῆρας συναντήσουσιν ἀλλήλους και ἔδον,
 Ὅρα καλῆ σου, και πού πῆς; ἐκεῖ πού πῆς και οὐ
 νὰ τοὺς τὰ πῶ φοροῖ.

Ἱεραπόστολοι παντοῦ μὲ Διδογιστῶνος σῆμα,
 πᾶς λίθος κρῶς και βουδὸς πρόχρονον ἔσται θῆμα,
 κι' εὐαγγελίζοντες χαρὰν ἀνοίξουσιν τὸ στόμα
 λογάδας τῆς πολιτικῆς,
 και σίελοι ρητορικῆς
 ποτίσουσιν κι' ἀρδύσουσιν τὸ οὐρανῶνιον χωρῆ.

Ἐκείνω τότε τῷ καιρῷ,
 πού θὰ βρεθῆ και τὸ νερό,
 κι' Ἀριελο Κυβερνητικὸν
 γυρίζοντες ἰδῶ κι' ἐκεῖ
 σαλπύσουσι πρὸς χᾶσαντας κι' ἀφόνους ἄλλοις
 νῆαν οὐρανοποιήσιν τῆς Τουρκομαχῶ γῆς.

Τότε, πού γέτος ἀφόνος κι' εἰς πέτρας θὰ βλαστᾶν
 κι' αὐτὰ θὰ βλέπῃς τῆλινα κι' ὁ πετιᾶν νὰ κἀνη,
 ἐνωτισθῆσονται φωνῆ τῆς γῆρας καθορῆται,
 βῶσαν πρὸς πολλούς:
 εἰγὼ τοὺς ἐλευθέρωσα διὰ παντός τοὺς Κρήτας,
 εἰγὼ τοὺς Θεσσαλοῦς.

Και Προφήτᾶνακτα κυττᾶ
 τὸν ξύλινον ὀμιλητήν,
 και μπακαρῶνι ὄνακτα
 Διδάσκαλον και ἰσθητήν.

**Και καμψόσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Ὁ φίλτατος ὁ Μπίλλος, γιὰτῆς γιὰτῆς ὀσολίει,
 ἦρθε τὴν Κλεσπᾶτραν, κῆρῆν Ἰωνανῶν,
 νῆαν χαριτωμένην, λίαν περικαλλῆ,
 κι' ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας, σ'τοὺς γάμοις μᾶς καλεῖ.
 Μὰ κι' ὁ εὐρωμῶς μακροδὸν θεμαῖς εὐχῆς τοὺς στέλλει
 κι' ἔλ' ἡ ζωῆ των νῆαν γίλοια, χαρὰ και μέλι.

Τὸν Κόσμον μας, τὸν Παιδικόν,
 τὸ νέον Περιοδόν,
 πού μὲς ἴστη Πόλι Ἰγναίει
 και μέλλον τὸ προμείνει,
 τὸ συνιστᾶ θεαμάτωντα κι' ὁ Φασουλῆς ὁ κᾶκτης,
 Δεσπᾶστας ὁ διευθυντής, Δεσπᾶστας ὁ συντάκτης.

Εἰς τ' Ἀρσῆκιον ἀνίγνυρ Γαλακτομαζῆον πρώτης
 Κόρακα τοῦ Χαραλάμπε
 πού μὲ τὸση πάστρα λᾶμπη,
 και προσέρχεται καθίνας εὐγενῆς γαλακτοπότης.
 Ἐρίσκει ὁμως και μονογέσσα και τῆς ὄρας Λουκουμάδες,
 πού τὴν γλύκα των σ'τὸ στόμα θὰ τὴν νοιώθῃς ἐβδομάδες.

Ἐστὸν Πειραιᾷ θὰ βρεθῆ κονιάκ ἐξακουσίμω,
 κονιάκ ἀπὸ μοσχᾶτα σταφύλια καμωμένο,
 κονιάκ τοῦ Μπαρμπαριστοῦ, κονιάκ πού κᾶρι δίνει
 και δῶναμει και χρώμα σ' ἐκείνον πού τὸ πίνει.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον ἔλο μέτρα και ρυθμῆς
 σ'τῶν Πινაკωτων τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμῆς.